

Arrest

nr. 124 910 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Fars te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Shiraz in de provincie Fars. Op 15 mei 2003 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onder de naam P. A. (...). U verklaarde Iran te hebben verlaten omwille van uw homoseksuele geaardheid. Deze asielaanvraag werd op 21 juli 2003 door het CGVS afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Volgens uw verklaringen trok u naar het Verenigd Koninkrijk waar u gedurende acht jaar zou hebben verbleven. IN deze periode zou u een aantal keer naar België zijn overgebracht. Op 24 februari 2011 diende u een tweede asielverzoek in bij de Belgische asielinstanties. Dit keer onder de naam S. H. (...). Op 8 april 2011 deed u afstand van uw tweede asielverzoek. In september 2011 keerde volgens uw verklaringen terug naar Iran. In

april 2013 reisde u opnieuw naar het Verenigd Koninkrijk waar u een asielaanvraag indiende. Vier maand later werd u echter door de Britse overheden overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Op 14 augustus 2013 diende u een derde asielverzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder de naam S. H. (...). Volgens uw verklaringen in het kader van uw derde asielverzoek heeft u zich in 2007 bekeerd tot het christendom en werd u in 2008 gedoopt. U keerde terug naar Iran. Na enkele weken begon u naar een huiskerk te gaan. Na enkele maanden werd u aangespoord door enkele leden van die huiskerk om boeken en dvd's met het evangelie uit te delen op straat. Drie keer hebben basiji dit opgemerkt, een maal in de zevende maand (tussen 22/09/2012 – 21/10/2012) en twee maal in de negende maand van 1391 (tussen 21/11/2012 en 20/12/2012). Op 24 bahman 1391 (13 februari 2013) nam u deel aan een bijeenkomst waaraan tevens een van de verantwoordelijken van de pinksterkerk in Iran, priester Davodian, deelnam. De autoriteiten vielen binnen en arresteerden iedereen. U werd 8 dagen (tot ongeveer 21 februari 2013) vastgehouden en ondervraagd. Daarna werd u op borg en in afwachting van een rechtszaak vrijgelaten. U bent een maand later (ongeveer 21 april 2013) naar Teheran vertrokken. Daar heeft u nog een maand (tot ongeveer 21 mei 2013) gewoond waarna u uit Iran vertrok. Na uw vertrek werd u zoon in de eerste maand van 1392 (21 maart – 20 april 2013) nog twee maal benaderd door de Iraanse autoriteiten die naar u op zoek waren. Op 14 augustus 2013 diende u een derde asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een shenasnameh, een getuigenverklaring, loonbrieven, een buskaartje, twee doktersvoorschriften, een huurcontract, 4 attesten van het Iranian Christian Fellowship, een dvd met christelijke boodschap en boek met het evangelie, twee faxbewijzen en een getuigenverklaring.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot de elementen die u in het kader van uw eerste asielverzoek aanbracht moet worden gesteld dat deze naar aanleiding van dit verzoek ongeloofwaardig werden beoordeeld. Bijgevolg kan er ook in het kader van uw derde aanvraag geen geloof worden gehecht aan deze elementen zodat ze in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder moet er worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw verschillende asielaanvragen verschillende verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit. Zo beweerde u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek dat u A. P. (...) geboren op 12 oktober 1971 was (DVZ, CGVS). Bij het indienen van uw tweede aanvraag in februari 2011 beweerde u daarentegen H. S. (...) te heten en op 7 augustus 1960 te zijn geboren (CGVS, p.2). U zou uw ware identiteit in 2003 verborgen hebben gehouden omdat u naar het Verenigd Koninkrijk wenste door te reizen (CGVS, p.2). Deze verklaring is echter geenszins van aard om de geloofwaardigheid uw verklaringen omtrent uw identiteit volledig te herstellen, temeer daar uw beweringen over uw identiteitsbewijs niet overtuigen. U beweerde immers uw identiteitskaart in de zevende maand van 1391 (tussen 22/09/2012 en 21/09/2013 in de Gregoriaanse kalender) te hebben afgehaald (CGVS, p.9) terwijl uit het document blijkt dat het geldig is tot 29/08/1394 (20/11/2014 in de Gregoriaanse kalender). Dit betekent dat het document niet in 1391 werd afgeleverd maar in 1387 aangezien uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Iraanse identiteitskaarten een geldigheidsduur van zeven jaar hebben. Uw verklaringen voor deze afwijking in uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten verschillende geldigheid termijnen zouden hanteren voor verschillende leeftijdsgroepen betreft een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enige objectieve informatie. Nog inzake de identiteitskaart die u voorlegt moet worden gesteld dat uw verklaringen omtrent uw identiteitsgegevens er niet mee overeenstemmen. Zowel op uw identiteitskaart als op uw shenasnameh wordt immers gesteld dat uw geboortedatum 17/5/1339 is, wat overeenkomt met 8 augustus 1960. Uzelf verklaart echter op 17/06/1339 (8 september 1960) te zijn geboren (CGVS, p.2). Ook over uw geboorteplaats legde u in het kader van uw derde asielverzoek tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde in de vragenlijst van de Commissaris-generaal immers in Shiraz (Vragenlijst, punt 2.5) te zijn geboren terwijl u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal uiteindelijk beweerde in Nobandigan te zijn geboren en niet in Shiraz (CGVS, p.2). Voorgaande vaststellingen doen niet enkel twijfelen aan uw beweerde identiteit maar laten evenzeer toe te stellen dat u in het kader van uw derde asielverzoek uw beweringen over uw terugkeer naar Iran in 2011 op geen enkele manier aantoonst. De documenten die u in dit verband aanbrengt zijn immers allemaal op naam van H. S. (...), waarvan u niet hard maakt dat het uw identiteit is. De meerderheid van de documenten (een getuigenverklaring over uw verblijf in Iran na uw eerdere asielaanvragen, loonbrieven, een buskaartje, twee doktersvoorschriften, een huurcontract) betreft overigens digitale versies van de originele documenten die u via e-mail werden toegestuurd.

Aangezien kopieën van documenten eenvoudig te manipuleren zijn kan er geen bewijswaarde aan worden verleend. Overigens wordt in de getuigenverklaring gesteld dat u tussen augustus 2011 en maart 2013 in Iran zou hebben verbleven terwijl u beweerde pas in september 2011 te zijn teruggekeerd.

Bovendien blijkt uit hetgeen hierboven werd uiteengezet dat uw identiteitskaart onmogelijk kan zijn uitgegeven tussen september 2011 en april 2013, de periode waarin u na een jarenlang verblijf in Europa opnieuw in Iran zou hebben verbleven. Bijgevolg staat het document uw beweringen omtrent uw terugkeer naar Iran niet. Ook brengt u geen enkel stuk aan die uw reis tussen Europa en Iran in 2011 aantoont. Concluderend kan er worden gesteld dat u er niet in slaagt uw beweringen inzake uw terugkeer naar Iran aannemelijk te maken zodat de waarachtigheid van uw beweringen inzake uw problemen daar evenzeer kan worden betwijfeld.

De geloofwaardigheid van uw beweringen over deze problemen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat uw verklaringen over uw bekering tot het christendom, uw deelname aan misvieringen in een Iraanse huiskerk en uw evangelisatieactiviteiten dermate vaag en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat u een gelovige moslim was maar dat u, nadat u het nieuws had opgevangen over de steniging van een vrouw, geïnteresseerd was geraakt in het christendom (CGVS, p. 9 en 14). Gevraagd waarom u, gezien u reeds heel uw leven op de hoogte was van de praktijk van steniging en zeker tijdens uw leven in Iran hiermee geconfronteerd werd, plots besloot om u te verdiepen in het Christendom antwoordde u weinigzeggend dat u dat deed omdat u nog maar weinig wist van andere religies (CGVS, p. 14). Wanneer u specifiek gevraagd wordt waarom u dan uiteindelijk zodanig tot het Christendom werd aangetrokken dat u zich bekeerde, kan u louter zeggen dat het lezen van de Bijbel u innerlijke rust gaf (CGVS, p. 15). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten maar weinig aannemelijk te maken waarom u zich als gelovige moslim, na het lezen van stukken uit de Bijbel, plots bekeerde tot het Christendom, zeker gezien er in uw bekeringsrelaas geen enkele persoonlijke gebeurtenis aan bod komt, wat nochtans enigszins verwacht kan worden indien iemand overtuigd raakt en zijn gehele persoonlijke leefwereld en levensvisie veranderd.

Bovendien is uw kennis over de Bijbel – hoewel u door het lezen van dit boek bekeerd zou zijn – zeer beperkt en antwoordt u steeds op ontwijkende wijze wanneer gevraagd wordt naar bepaalde passages of stukken die u het meest interesseerden. Wanneer u naar dergelijke passages gevraagd wordt antwoordt u met een weinigzeggende algemene stelling. U stelt dat de vader ons liefhad en zijn zoon stuurde om ons te redden (CGVS, p.15). Wanneer de vraag herhaald wordt zegt u dan dat u de evangeliën en de handelingen van de profeten hebt gelezen (CGVS, p. 15). Opnieuw wordt u dan gevraagd bepaalde verhalen uit het leven van Jezus te vertellen waarop u opnieuw een oppervlakkig antwoord geeft door uw stelling dat de heilige geest tot Maria kwam en zei dat ze zwanger zou raken (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd om verhalen uit het leven van Jezus aan te halen om te kunnen aantonen dat u daadwerkelijk de evangeliën heeft gelezen en bestudeerd, zoals u beweert, geeft u opnieuw een algemeen en ontwijkend antwoord door te herhalen dat God zoveel liefde had dat hij zijn zoon had gestuurd zodat wij bevrijd zouden worden (CGVS, p. 16). Er wordt u vervolgens op gewezen dat u ernstige risico's nam door evangeliën op straat uit te delen en dat dan toch kan verwacht worden dat u dan ook daadwerkelijk iets van deze evangeliën kent, waarna u nogmaals aangespoord wordt om een concreet verhaal hieruit aan te halen waarop u slechts zegt dat dit een zeer algemene vraag is en voor de rest geen antwoord geeft (CGVS, p. 16). Uit deze verklaringen blijkt dat uw concrete kennis over het leven van Jezus en de beschreven evangeliën beperkt is. Uw stelling dat u zich bekeerd heeft tot het Christendom door het lezen van de Bijbel kan dan ook moeilijk aangenomen worden.

Tevens zegt u dat u tijdens de bijeenkomsten in een huiskerk in Iran steeds stukken uit de Bijbel met de andere aanwezigen besprak (CGVS, p. 17). Gevraagd naar een voorbeeld haalt u een brief van Paulus aan de Corinthiërs aan. Wanneer gevraagd wordt om uit te leggen wat daarover besproken werd kan u opnieuw slechts een algemeen antwoord geven, namelijk dat uw gedrag in de maatschappij beter moet zijn dan de anderen (CGVS, p. 17). Gevraagd om deze stelling vervolgens te linken met die brief naar de Corinthiërs kan u opnieuw louter stellen dat Paulus had geschreven hoe een Christen zich moet gedragen (CGVS, p. 17). Gezien er twee brieven zijn geschreven naar de Corinthiërs van respectievelijk dertien en zestien hoofdstukken kan verwacht worden dat u een meer concrete uitleg zou kunnen geven over de bespreking van die brieven. Bovendien is het even vreemd dat, hoewel jullie onder andere de brieven naar de Corinthiërs zouden hebben bestudeerd, u niet weet hoeveel brieven er daadwerkelijk naar de Corinthiërs geschreven zijn (CGVS, p. 17).

Er kan eveneens opgemerkt worden dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de wijze waarop u in contact bent gekomen met de mensen met wie u naar deze bijeenkomsten ging. Eerst zegt u dat pastoor Edward – hoofd van de Pinksterkerk in Iran – u hun telefoonnummer zou hebben gegeven (CGVS, p. 11 en 13). Gevraagd hoe pastoor Edward aan de telefoonnummers van al die mensen kwam zegt u dat hij die niet van iedereen had maar van een paar (CGVS, p. 11). Wanneer dan

gevraagd wordt hoe het komt dat hij van die paar mensen dan wel de nummer had zegt u opeens dat hij alleen maar de nummer van een van hen, S. (...), had en dat u met de rest via haar in contact kwam (CGVS, p. 11). Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarom u dat niet meteen zei in plaats van eerst te zeggen dat pastoor Edward u al hun nummers had gegeven geeft u het weinig overtuigende antwoord dat u de vraag waarschijnlijk niet goed had begrepen (CGVS, p. 12).

Verder rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen over uw evangelisatiepraktijken in Iran. Zo zegt u eerst dat u reeds twee of drie weken na uw terugkeer naar Iran begon met het uitdelen van evangeliën en dvd's (CGVS, p. 13 en 14). Wanneer u gevraagd wordt hoe het werd georganiseerd dat u meteen twee tot drie weken na uw aankomst in Iran al meteen met enkele mensen die u nooit eerder had gezien dergelijke riskante en dissidente activiteiten verrichtte, zegt u plots dat het pas na enkele maanden was (CGVS, p. 14). Ook uw uitleg over waarom u het uiteindelijk riskeerde in het openbaar dergelijke bekeringsactiviteiten te verrichten is zeer beperkt en weinig overtuigend. Eerst zegt u louter dat Jezus dat aan jullie had gevraagd om te doen (CGVS, p. 13). Wanneer gevraagd wordt om uit te leggen waarom u, ondanks alle gevaren die dit met zich meebracht, besloot dit te doen blijft u opnieuw aan de oppervlakte en zegt u dat het een taak is die op jullie schouders rust (CGVS, p. 13). Na een nieuwe aansporing om dit concreter uit te leggen zegt u dat u het boek volgt en dat men dat in alle omstandigheden moet doen (CGVS, p. 14). Dergelijke oppervlakkige verklaringen – na verschillende pogingen – over de reden waarom u uw leven riskeerde door dergelijke activiteiten zijn weinig overtuigend.

U beweert tevens dat u bij deze evangelisatieactiviteiten twee keer betrappt bent geweest door de basij. Jullie zouden er telkens met een waarschuwing vanaf zijn gekomen (CGVS, p. 6 en 7). Uit informatie op het CGVS blijkt echter dat de overheid niet noodzakelijk elke christen vervolgd omwille van zijn geloofsovertuiging maar dat zij net wel personen viseren die aan evangelisatie doen en publieke activiteiten ontplooiën. Daarom staan de "oude kerken", die niet aan evangelisatie doen, onder minder grote druk van de Iraanse autoriteiten dan de "nieuwe christelijke kerken". Gezien het belang dat de overheid stelt in bekeringsactiviteiten is het zeer vreemd dat de autoriteiten u louter een waarschuwing zouden geven terwijl ze u betrapten op het uitvoeren van dergelijke activiteiten – terwijl ze u wel zouden hebben gearresteerd en acht dagen opgesloten en ondervraagd wanneer ze u in een huiskerk aantreffen. Uw uitleg voor deze discrepantie, namelijk dat de beslissingen in de huiskerk worden genomen, kan geenszins overtuigen (CGVS, p. 18).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De getuigenverklaring, de loonbrieven, het buskaartje, de doktersvoorschriften en het huurcontract hebben betrekking op het feit dat u sinds uw asielaanvraag in 2011 naar Iran bent teruggekeerd, wat hier niet onmiddellijk betwist wordt. De vier attesten van de Iranian Christian Fellowship in het Verenigd Koninkrijk en het boek en de dvd met het evangelie zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw bekering te herstellen. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien werd op drie van de vier attesten van de Iranian Christian Fellowship uw geboortedatum achteraf aangepast. Deze datum komt daarenboven niet overeen met de geboortedatum op uw identiteitskaart. De geboortedatum op de attesten werd aangepast naar 7 augustus 1960 – wat u eerder in het gehoor ook aanhaalde als uw geboortedatum – terwijl de geboortedatum op uw identiteitskaart overeenkomt met 8 augustus 1960. De bewijzen dat uw broer in Iran u documenten heeft doorgefaxt voegen op zich niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 "en volgende" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij ter bevestiging van haar identiteit onder de naam H. S. stelt dat de "*kleine vergissing*" in de geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender haar niet kan ten kwade geduid worden nu in Iran een andere kalender wordt gehanteerd en dat zij als geboorteplaats Shiraz vermeldde omdat dit vlak naast haar geboortedorp Nobandigan ligt en dat op haar identiteitskaart en haar legerkaart haar foto staat, wijst de Raad erop dat de verwijzing naar de Gregoriaanse kalender niet dienend is nu uit de bestreden beslissing en het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekende partij bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal volgens de Perzische kalender haar geboortedatum bepaalt op 17/06/1339 terwijl op haar bijgebrachte identiteitskaart als in haar shenasnameh 17/05/1399 staat vermeld (administratief dossier, stuk 5, p. 2; stuk 14, deel 1 en 2). Het verweer dat zij als geboorteplaats Shiraz opgaf omdat dit dicht bij haar geboortedorp ligt kan door de Raad niet worden aangenomen daar een geboorteplaats uniek is en men derhalve desbetreffend geen twee versies kan voorhouden wanneer hier naar wordt gevraagd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de uiterst zwaarwichtige motivering dat het identiteitsbewijs niet kan zijn afgeleverd in de beweerde periode van verblijf in Iran na terugkeer, door haar ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Dat verzoekende partij haar foto op bepaalde documenten zou fungeren doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing waaruit verwerende partij terecht besluit dat verzoekende partij haar huidige voorgehouden identiteit niet kan hard maken en zij er niet in slaagt haar beweringen inzake haar terugkeer naar Iran aannemelijk te maken.

Betreffende de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde fotokopie van een uittreksel uit een geboorteakte wijst de Raad erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat haar "*overdreven moeilijke vragen over het christendom werden gesteld*", stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet expliciteert welke vragen als onaanvaardbaar moeilijk moeten worden beschouwd voor een bekeerling tot het christendom en dat zij bij haar gehoor zelf is komen aandragen met de brieven aan de Corinthiërs (administratief dossier, stuk

5, p. 16-17). Verder kan een open vraag als naar verhalen over het leven van Jezus voor iemand die zich bewust vanuit de islam bekeert tot het christendom bezwaarlijk als moeilijk worden beschouwd. Desbetreffend verweer kan dan ook door de Raad niet worden aangenomen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog een attest van de Iraanse Kerk van Brussel van 22 maart 2014 als bijlage toevoegt aan het verzoekschrift, waarvan zij het origineel ter terechtzitting neerlegt, oordeelt de Raad dat de inhoud van dit attest, meer in het bijzonder dat verzoekende partij een weldoordacht geloof in Christus etaleert onder de vermelding dat zij van 27 februari tot 12 juni 2011 de kerk bezocht, volstrekt incompatibel is aan het bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet naar voor kunnen brengen van verhalen over het leven van Jezus. Voormeld attest vermag dan ook niet het vastgestelde ongeloof in de bekering van verzoekende partij en in de daaruit voortvloeiende problemen te weerleggen. Het zelfde dient te worden gezegd over het ter terechtzitting neergelegd schrijven van de *“Antwerp International Protestant Church”* van 12 mei 2014 waarin wordt gesteld dat haar *“geloof in Jezus Christus oprecht is”*.

2.2.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering aangaande de inconsistente verklaringen over het in contact komen met mensen om naar de bijeenkomsten te gaan en over de evangelisatiepraktijk en de vaststelling dat de basij slechts waarschuwingen zou hebben geuit totaal onaannemelijk is, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT